

ומתחרטים על מעשיהם, אז ז"א שהיה צריך לפעול הדין בעולם שב ומתחרט ואינו פועל הדין, וחוזר הדין למקומו ולא יורד בעולם. **מַאי טַעְמָא** ואומר, מה הטעם שכאשר הפגם בז"ת וחוזרים בתשובה יכול לחזור הדין למקומו ולא יפעל הדין. **מִשּׁוּם דְקָאֵי בְּדוּכְתָא דְאַקְרֵי אָדָם, וַיְכִיל לְאַתְחַרְטָא** ואומר, לפי שהפגם עומד במקום שנקרא אדם שהוא בו"ק, שזה מקום שנקרא מטלטלים שהם מטולטלים ומתהפכין מהדין לרחמים ויכולים להתחרט ולחזור בתשובה ויכול הדין לחזור למקומו ולהיות רחמים, משא"כ בשלושה מקומות שבג"ר דז"א. **אַבְל אֵי בְּאַתְר דְאַתְקְרֵי ראש**, (בהאי מצחא) **אַתְחַזֵּי וְאַתְגַּלְיָא הַאי נְצַח, לָאו הוּא עֵידָן וְאַתְר לְאַתְחַרְטָא** אבל אם הגיע הפגם של התחתונים במקום שנקרא ראש שהוא ג"ר דז"א, ועי"ז נראה הדין שמתגלה זה הפרק העליון דנצח דאמא שבחכמה דז"א ומאיר במצח, כלומר שמתגלה מצח דז"א מהשערות שעליו ומתעורר נצח דאימא בדינו, ואפילו אם חוזרים בתשובה אי אפשר להמלט מהדין, כי אין הוא פתח לחרטה ובעל הדין במקום הזה לא יחזיר הדין אליו ואינו מתפייס. ואומר מו"ר "יין הרקח" שכל זה דוקא לאחר גזר דין אבל קודם גזר דין גם במקום זה מועילה התשובה, וכן אם עושים פעולה גדולה בתפילה ועולים עד א"א אז אם יאיר מצח דא"א במצח דז"א יתבטל הדין. **מַאי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְלֹא הוּא מְאַתְר דְאַקְרֵי אָדָם** ושואל, מה הטעם שבמקום המצח אין חרטה, ומשיב, מפני שהנחמה שייכת רק בז"ת במקום שנקרא אדם אבל מהמצח ולמעלה אין נקרא אדם אלא דוקא מהחוטם ולמטה נקרא אדם, **דְהָא לָא אַתְגַּלְיָא פְּרִצוּפָא וְחוּטְמָא, אֶלָּא מְצַחָא בְּלַחֲדוּרֵי** שהרי לא התגלה פרצוף הפנים והחוטם שהם שייכים לגוף, אלא מה שנגלה

כאן ונעשה בו פגם הוא במצח לבד ולא למטה מזה. **וּבִאֲתָר יְדֹלָא אֲשֶׁת־כַּח פְּרִצוּפָא, לָא אֶקְרִי אָדָם** ובמקום שלא נמצא פרצוף שהוא מקום המצח לא נקרא אדם. **וּבְגִיז פְּדָ לָא אָדָם הוּא לְהִנְחָם כְּנֻצָח דְּבִשְׂאָר תְּקוּנֵי גּוּפָא** ולכן על מקום זה שהוא המצח נאמר לא אדם הוא להנחם כי שם לא נקרא אדם כי הוא בג"ר והוא לא כנצח שמתפשט בז"ת שבשאר תיקוני הגוף הנקרא אדם ששם יכול להנחם.

בחינת העינים דז"א

עֵינֵי דִּירִישָׁא, מִשְׁתַּנֵּיז מִשְׂאָר עֵינֵיז העינים שבראש ז"א שונות הן משאר עינים, כיון שעיני ז"א יש להן ג' גוונים אדום שחור ירוק, משא"כ עיני א"א הן רק לבנות, **שְׂרָקוּתָא דְּבִנְבֻתָא, דְּעַל רִיסֵי עֵינֵיז, מְבַחֲלֵן** (דְּכָל עֵינֵיז מְבַחֲלֵן) **בְּאוּפְכָתָא** הצבע שבגבות העיניים שבהן צומחות שערות שבסוף המצח שעל ריסי העינים שהם העפעפים המכסים את העינים, הם כחולים ויפים בכחול ושחור, **תְּלִיזֵן תְּלִיזֵן עַל תְּלִיזֵן דְּשַׁעְרֵי** ואלו הגבות הן תלויות ומשולשלות תלתלים תלתלים של שערות מחמת שהן רבות, **וְאֵינֵז תְּקוּנָא דְּעַל עֵינֵיז, בְּרִישָׁא דְּמִצְחָא** והגבות הן התיקון והיופי והקישוט שעל העינים שבתחילת המצח ממטה למעלה, **וּמִתְאַחֲדֵן מִתְרוּוֵייהוּ שְׁבַע מְאָה אֲלֵפֵי מְאָרֵי דְּאֲשַׁנְחוּתָא** (דְּעַל תְּרִיסֵי דְּעֵינֵיז). ונאחזים מהשערות שעל גבי שתי הגבות, שבע מאות אלף מלאכים ממונים להשגיח על מעשי

הבריות, והטעם למספר זה לפי ששערות אלו הם בסוף המצח המאיר בו דעת דז"א הכולל ז"ת, והשורש שלהם הוא מאות ואלפים לכן הם שבע מאות אלף.

בְּכִסּוֹתָא דְעֵינִין, לְהַטִּין אֶלְף וְאַרְבַּע מֵאָה רְבּוּא

בעפעפים המכסים את העינים לוחטים מכח הדינין אלף וארבע מאות

רבוא, מלאכים והם חמש גבורות מנצפ"ך גי' פ"ר וה' פעמים מנצפ"ך גי' אלף ארבע מאות, דְּמַתְּאֲחָדֵן בְּגִבְיִין דְּאִינְהוּ כְּסוֹתָא שְׁנֵאחֲזִין בְּגִבְיִין שֶׁהֵם הַעֲפַעְפִּים

המכסים את העינים, והם נקראים גבינין התחתונים ששומרים ונחשבים כמו העינים, ומאירים בהם ה' חסדים בעין ימין שהם ה' פעמים "ורב חסד" שהוא גי' פ"ר וה"פ פ"ר גימ'

אלף וארבע מאות, וכן בעין שמאל ה"פ מנצפ"ך גי' אלף וארבע מאות. וְאַשְׁנֵחֻתָא

דְּעֵינָא דְעַתִּיק יוֹמִין עָלֵיהּ וְהַשְׁגָּחָה שֶׁל עֵינֵי א"א נִמְשַׁכֵּת עַל הַעֲפַעְפִּים

דז"א וגם על המלאכים הנאחזים בעפעפים ואז מתמתקים ומתבשמים הדינים הנאחזים שם.

וּבְשַׁעֲתָא דְסִלְקִין אֵינּוֹן כְּסוֹתָא, אֶתְחִי כְּמֵאן דְּאֶתְעַר

מִשְׁנַתִּיהּ, וְאֶתְפַּקְחֵן עֵינּוּי וּבִשְׁעָה שְׁעוּלִים וּמִתְרומִּים וּנְפִתְחִים הַעֲפַעְפִּים

שעל עיני ז"א, אז נראה כמו מי שמתעורר משינתו ונפקחים עיניו, וְחֵמָאן לְעֵינָא

כְּפִקִּיחָא וְאִז יִכּוּלוֹת עֵינּוּי לְהִסְתַּכֵּל בְּעֵינֵי א"א שְׁנִקְרָאִים עֵינָא פְּקִיחָא שְׁפִתּוּחוֹת תְּמִידָה,

כי ע"י הסתכלות עיני א"א בעיני ז"א מתפקחין עינוי וחוזרים לו המוחין דגדלות שנסתלקו

בשינה, וכאשר הז"א מגביה ראשו למעלה ומסתכל בעיני א"א, אז, וְאֶתְסַחֵן בְּחַד

חִוּוּרָא דְעֵינָא טָבָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה')

רוֹחֲצוֹת בְּחֶלֶב וְנִרְחֲצוֹת עֵינֵי ז"א בְּעֵין הַטּוֹבָה שֶׁל א"א, שֵׁשׁ לֵה ג' גּוֹנִים לְבָנִים

והן נרחצות בחיזור החיצון של א"א שהוא לבן שבלבן, וזה מש"כ רוחצות בחלב שהוא לבן מאד. **מַי בַּחֶלֶב** כלומר איזה חיזור נקרא לבן. (נ"א בַּחוּרָא דְלַעֲיָא קְדָמָאָה) בַּחוּרָא קְדָמָאָה דְעֵינָא טָבָא בחיזור הראשון והעליון מכולם והוא הלבן החיצון מג' חיזורין. **וּבַהֲיָא שַׁעְתָּא אֲשַׁתְּבַח אֲשַׁנְחוּתָא דְרַחֲמֵי** ובאותה שעה שנרחצות עיני ז"א מאותו חיזור, ומתבשמים כל הדינים שבעיני ז"א ונמצא רחמים בכל העולמות. (ס"א ובגין כֶּךָ צְלוּתָא דִישְׂרָאֵל סְלָקָא בְּגִין דִּיפְקַח עֵינֵי, וְיִתְסַחֵן בְּהוּא חוּרָא).

וְעַל דָּא צִלֵי דוֹד, (תהלים מד) **עוֹרָה לְמָה תִישָׁן יְהוָה** (אדנ"י יין הרקח) **הַקִּיצָה. דִּיפְקַח עֵינֵי, וְיִתְסַחֵן בְּהוּא חוּרָא** ועל זה התפלל דוד עורה למה תישן ה' שם הוי"ה ב"ה, פרצוף ז"א, הקיצה ותפתח את עיניך לטובה ולברכה, כלומר שיפקחו עיני ז"א וירחצו באור החלב של עיני א"א ויתמתקו הדינים, והזוהר מסביר הפסוק בשם הוי"ה ב"ה ולא בשם אדנות כמובא בפסוק עצמו בתהילים, כי רשב"י הסביר שזה חוזר על פרצוף ז"א ולכן גריס כך. **וְכָל זִימְנָא דְעֵינֵי לָאו מְתַפְקָחַן** וכל זמן שעיני ז"א אינן נפקחות והוא בבחינת דורמיטא והמוחזין דגדלות הסתלקו, ונשאר בו רק המוחזין דיניקה, אז הוא זמן של התגברות הדינין ח"ו, ולכן, **כָּל מְאָרִיהוֹן דְדִינֵין, כְּפִיִן לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְיִשְׂאָר עַפְיִן שְׁלִטִין עַלֵיהוּ** כל בעלי הדינים כופים את ישראל ושאר אומות העולם שולטים בישראל, כמו שנתבאר ענין זה בשעהכ"ו בדרושי הפסח ופורים בענין גלות מצרים וגלות בבל. **וּבְזִמְנָא דִּיפְקַח עֵינֵי, יִתְסַחֵן בְּעֵינָא**